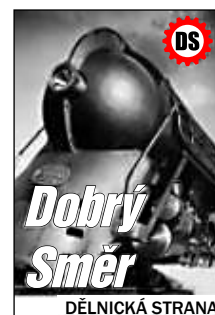

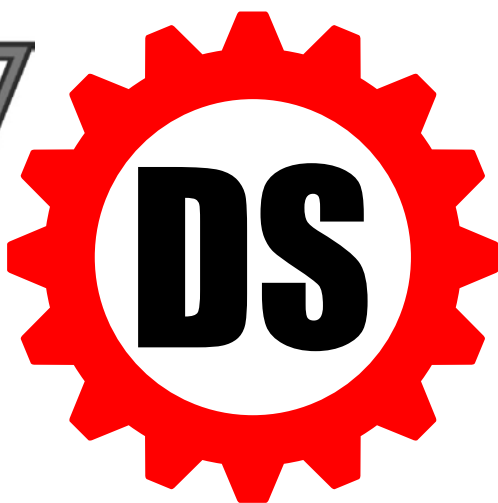
DĚLNICKÉ LISTY

NOVINY DĚLNICKÉ STRANY, ZALOŽENY V ROCE 1872

ROČNÍK IV. / ČÍSLO 7 / TENTO VÝTISK JE ZDARMA

VOLTE PRÁVO a SPRAVEDLNOST!

PŘEDSTAVITELÉ DĚLNICKÉ STRANY BUDOU NA KANDIDÁTCE
POLITICKÉHO Hnutí PRÁVO A SPRAVEDLNOST –
ANO TRADIČNÍ RODINĚ, NE KORUPCI A KRIMINALITĚ (PaS)

Vstoupili jsme do roku 2006. Do roku, který bude rokem volebním. V červnu nás čekají parlamentní volby a na podzim volby komunální. Znovu budeme rozhodovat o tom, jakým směrem se bude dále ubírat naše země. Zda setrváme v polistopadovém trendu plném zlodějen, úplatků a tunelování. Zda nadále bude pokračovat politika parlamentních stran ve stylu „já na bráchu, brácha na mě“, anebo, zda občané dají konečně najevo svojí nespokojenost tím, že přijdou k volbám a rozhodnou o radikálním obratu.

Čtyřleté volební období se pomalu blíží ke svému konci. Bylo to období vlády sociální demokracie, v jejíž čele stanuli postupně hned tři premiéři. Špidla, Gross, Paroubek. První z nich dostal trafikou evropského komisaře, druhý se pakoval z vrcholné politiky takovou rychlostí, že si už na něj málokdo vzpomene, no a třetí, ten nyní usilovně před volbami slibuje všechno všem. Zažili jsme několik vládních krizí, když koaliční lidovci občas vystrčili růžky. To unionisté tolik lpěli na své účasti ve vládě, že by snad odsouhlasili i rozpuštění své vlastní strany. Jediné, co měly uvedené strany společné, byla touha udržet se za každou cenu u moci. I proto vždy, když hrozilo nebezpečí předčasných voleb, „překvapivě“ nalezy společnou řeč.

Sociální demokraté vládnou v naší zemi osm let. Mnohé ze svých předvolebních slibů okamžitě ztratili. Stačí připomenout neuskutečněné referendum o vstupu do Severoatlantické aliance, snižování nezaměstnanosti, akce „Čisté ruce“, podpora drobných podnikatelů. Nic z toho se neuskutečnilo. Namísto toho jsme svědky prohlubující se krize ve společnosti, nárůstu nezaměstnanosti, korupce, klientelismu, kriminality, přílivu imigrantů. Zvyšující se schodek státního rozpočtu je vždy uměle snižován výnosem z prodeje státních firem. Posledních, které doposud zůstaly v rukou státu. Veřejný dluh dosáhl magické výše bilionu korun, každý občan České republiky, včetně důchodců a novorozenat, dluží sto tisíc korun. I proto jsou slova ministrů ČSSD o tom, že ze spálené země udělali růžový sad, poněkud špatným vtipem.

Na vládnutí si brousí zubu Občanská demokratická strana s Mirkem Topolánkem v čele. Jako opoziční strana kritizuje způsob vlády socialistů. Je však ODS skutečně důvěryhodnou alternativou? Zcela určitě ne. Určitou výhodou ODS je, že lidé mají krátkou paměť. Zapomněli nejen na nedostatky komunistické éry, ale i na počátek devadesátých let, kdy byli neomezenými pány právě občanské demokracie. To oni nesou plnou odpovědnost za zpackanou privatizaci, která se změnila v divoké rozkrádání státního majetku, jenž přecházel do rukou pochybných individuů typu Koženého, Stehlíka, Čekana a dalších, kteří za něj navíc ani nezaplátili. Dodnes také zůstává nevyřešena

otázka zmizelého majetku bývalého SSM. Všichni ti Dybové, Kočárníkové, Třískové po sobě zanechali nesmazatelnou stopu a s důsledky jejich (zlo)činů se potýkáme dodnes. I proto by mělo v případě ODS platit, že „dvakrát nevstoupíš do téže řeky“.

Mnoho občanů, dalo by se říci většina, odpoví na otázku koho budete volit, že nikoho, neboť to stejně nemá cenu, ať tam bude ten či onen, nic se nezmění. I to o mnohém vypovídá. Takové uvažování vyhovuje jediné polistopadové vládnoucí garnituře, která nepotřebuje, aby lidé k volbám chodili. Naopak. Stačí jí, když dostane hlasy od svých věrných a dál pohodlně vládne s tvrzením, že disponuje mandátem od občanů. Mýlí se všichni ti, kdo nevolí v přesvědčení „jak jim to nandali“. Nandali to jediné sami sobě. Politika není jen jednání Parlamentu, je to vše, co nás obklopuje. Hospodářství, ceny plynu, elektřiny, vody, nájmy, zemědělství. To vše se nás bezprostředně dotýká a před rozhodováním o své budoucnosti se nelze schovat ani do nitra supermarketů, ani do světa reality show či latinskoamerických telenovel.

Skutečně rozumnou alternativou vůči současným parlamentním stranám je volba nového politického hnutí Právo a Spravedlnost – ANO tradiční rodině, NE korupci a kriminalitě (PaS). Toto politické hnutí uzavřelo dohodu s Dělnickou stranou (DS) a Národním sjednocením (NSJ) o společném postupu ve volbách. Kandidáti DS a NSJ budou zastoupeni na kandidátce PaS a jsou zárukou, že programové body PaS budou obsahovat národně-konzervativní prvky se sociálně solidárním akcentem. Dělnická strana již dříve navázala užší spolupráci s Národním sjednocením, obě strany společně uspořádaly několik akcí a jejich podpora PaS je jen logickým vyústěním úspěšné spolupráce.

Dá se předpokládat, že PaS, DS a NSJ budou v celé plejádě kandidujících subjektů jedinými opravdovými obhájci národních zájmů, obhájci obyčejných občanů, kteří jsou znechuceni stávající politickou situací. Vraťme společnými silami do české politiky pojmy jako čest, upřímnost, právo a spravedlnost. Vymeťme korupci, kriminalitu, rozkrádání, nechtěné imigranty. Důsledně a nekompromisně! Volme společně Právo a Spravedlnost!

REDAKCE

Tři roky

Titulek tohoto článku označuje dobu, kterou lze měřit z různých úhlů pohledu. V životě lidském jde o kratičký čas. Stejně tak můžeme hovořit v souvislosti s existencí politické strany. Dělnická strana oslavila 18. ledna tři roky své činnosti. Tohoto dne se v roce 2003 konal ustavující sjezd, který přijal název strany a zvolil své první vedení. Můžeme již tedy bilancovat, co se nám doposud podařilo a co nikoliv.

Jako plus lze považovat skutečnost, že ač bez milionových kont, dokázali jsme v evropských a krajských volbách v mnoha obcích a městech porazit strany nejen déle působící na naší politické scéně, ale i vládní (Unie svobody). Dále máme své zastupitele i starostu (obec Výsluní). Vydáváme stranické noviny Dělnické listy, které se staly velmi oblíbenými pro své otevřené a pravdivé názory a články.

Za minus můžeme považovat fakt, že se nám nepodařilo v masovějším měřítku proniknout do povědomí veřejnosti. Zde narážíme na dlouholetou informační blokádu ze strany sdělovacích prostředků, které se snaží navodit dojem, že zde neexistuje nikdo kromě zkorumpovaných parlamentních stran. Jsme tak odkázáni na trpělivou mravenčí práci našich členů a příznivců.

V uplynulém období jsme celkem logicky hledali partnery pro užší spolupráci. Naše koncepce byla založena na rovnocenné spolupráci těch stran, které jsou názorově blízké a stojí na principech národních a sociálních. Jsem rád, že po prvotních neúspěších se nyní podařilo dohodnout spolupráci s Národním sjednocením (NSJ) a nově vzniklým politickým hnutím Právo a Spravedlnost – ANO tradiční rodině, NE korupci a kriminalitě (PaS). Právě zástupci DS a NSJ budou tvořit páteř kandidátních listin PaS. Věřím, že tato spolupráce bude korunována úspěšným výsledkem v parlamentních volbách, které se nezdělitelně blíží.

Čeká nás ještě hodně práce. To víme. Stejně tak, že tato práce vyžaduje odhodlání, pevnou vůli a vytrvalost. Čekání se založenými rukama na jakýsi zázrak není k ničemu. Chtěl bych poděkovat všem, kteří to pochopili a dnes a denně obětavě pomáhají. Díky. Velice si toho vážím!

Tomáš Vandas
předseda DS

**OBJEDNEJTE SI
DĚLNICKÉ LISTY!**

Dělnická strana

P.O. BOX 3
161 01 Praha 6
E-mail: info@delnickastrana.cz
Tel.: 608 981 643

Sekretariát DS

Seifertova 704
757 01 Valašské Meziříčí
E-mail: delnickelisty@mujoskar.cz
Tel.: 608 887 271

Otevřený dopis Dělnické strany vrcholným ústavním činitelům ČR

Prezident ČR pan Václav Klaus
Předseda vlády ČR pan Jiří Paroubek
Předseda PS PČR pan Lubomír Zaorálek
Předseda Senátu PČR pan Přemysl Sobotka

Apelujte za propuštění Slobodana Miloševiče!

Je tomu již více než čtyři a půl roku, přesně 28. června 2001, co byl bývalý jugoslávský prezident Slobodan Milošević násilně deportován do Haagu, k Mezinárodnímu soudnímu tribunálu pro zločiny v bývalé Jugoslávii (ICTY). A to navzdory skutečnosti, že jugoslávský ústavní soud provedení dekretu o vydání Miloševiče výslovně zakázal.

Pučem dosazený prozápadní režim tak ustoupil výhrůžkám o pozastavení finanční pomoci, kterou válkou zničená země nutně potřebovala. Začátkem dubna 2001 byl Milošević pod smyšlenou záminkou chystaného převratu zatčen a do svého vydání držen za mřížemi. A to i přes nesouhlasné reakce

Vězněný exprezident Milošević.

velké části srbských občanů, pro něž byl svržený prezident především symbolem odporu vůči vojenské agresii ze strany Severoatlantické aliance.

Slobodan Milošević je obviněn z několika těžkých zločinů, jen namátkou genocidy, vražd, etnických čistek. Přestože již od zahájení soudního procesu uběhla dlouhá doba, verdikt – vinen či nevinen – je zatím v nedohlednu. A asi ještě dlouho bude. Vše totiž nasvědčuje tomu, že žalobě se doposud přes enormní úsilí nepodařilo shromáždit dostatečné důkazy, které by svědčily v neprospěch obžalovaného. I proto jsme svědky neustálého lavírování a odročování líčení, na kterém má bohužel podíl i nedobrý Miloševićův zdravotní stav.

Jaký bude další osud Slobodana Miloševiče? Je naprosto zřejmé, že ICTY, EU i NATO si nemohou dovolit Miloševiče propustit. To by totiž ve své podstatě znamenalo přiznání neopodstatněnosti vo-

jenského zásahu vůči Jugoslávii, přiznání, že uvěznění bývalého prezidenta mělo pouze politický podtext, a zároveň velké nebezpečí, že by se Milošević vrátil do své země jako národní hrdina. I proto lze předpokládat, že soudní líčení se protáhne donekonečna, než obžalovaný nakonec zemře, anebo bude zmanipulováno, a výsledkem bude dlouholetý trest vězení, což bude de facto rozsudkem smrti.

Dělnická strana proto z výše uvedených důvodů vyzývá vrcholné představitelky České republiky, prezidenta Václava Klause, premiéra Jiřího Paroubka, předsedu Poslanecké sněmovny Lubomíra Zaorálka a předsedu Senátu Přemysla Sobotku, aby se z titulu svých funkcí u příslušných evropských institucí zasadili o propuštění Slobodana Miloševiče z nepřiměřeně dlouholeté vazby.

Za Předsednictvo DS:

Tomáš Vandas, předseda DS

Právo a Spravedlnost vstoupilo do politiky

PRAHA (red) – Dne 16.12.2005 se uskutečnila v Praze premiérová tisková konference politického hnutí Právo a Spravedlnost – ANO tradiční rodině, NE korupci a kriminalitě (PaS). Tiskové konference se rovněž zúčastnili předseda Dělnické strany (DS) Tomáš Vandas a předseda Národního sjednocení (NSJ) František Červenka.

Zástupce PaS Pavel Krešne informoval přítomné novináře o uzavřené dohodě PaS, DS a NSJ o společné kandidatuře v parlamentních volbách 2006. Představitelé DS a NSJ budou zastoupeni na kandidátkách PaS, rovněž budou osloveny i další mimoparlamentní politické subjekty či nestrannické osobnosti z národně konzervativních kruhů.

Předseda NSJ František Červenka zdůraznil, že mezi základními body, které chtějí uvedené politické strany prosazovat, je zejména vymahatelnost práva, obhajoba tradičních morálních hodnot, podpora rodiny a důsledné potírání korupce a kriminality. Jako prioritu rovněž uvedl prosazování modelu sociálně solidární společnosti, s odkazem na stejnojmenného ví-

těže polských parlamentních voleb Právo a spravedlnost. Předseda DS Tomáš Vandas řekl, že cílem společného projektu PaS, DS a NSJ je uspět ve volbách a zasednout v parlamentních lavicích, čímž by podle něj došlo k rozřešení zatuchlého politického prostředí, kdy stávající parlamentní strany ignorují názory občanů a jde jim pouze o výnosná koryta.

Zbytečné vyvolávání strachu

Není dne, abychom se ze sdělovacích prostředků nedozvěděli, že tzv. ptačí chřipka byla zaznamenána v další zemi. Velká Británie, Chorvatsko, Švédsko, Rumunsko. To jsou evropské státy, kde byl virus identifikován. Následuje výčet katastrofických scénářů včetně milionů mrtvých, pokud by došlo k pandemii chřipky.

Nechci nijak snižovat nebezpečí případné nákazy. Nicméně si myslím, že tato atmosféra strachu,

Poslanec Kraus obchodoval s podvodníkem

Praha (red) – Jeden z volebních lídrů sociální demokracie a šéf poslaneckého klubu Michal Kraus se dostal do hledáčku policie. Ta nyní vyšetřuje, jakou roli sehrál při přípravě podivné obchodní transakce v africké Ghaně. Případ se odehrál v roce 2001 a šlo o pokus investovat 15 milionů dolarů do továrny na zpracování kakaoových bobů.

Kraus se v září 2001 vydal do Ghany s vyhláše-

ným podvodníkem Františkem Rigem, který je nyní ve vězení za stamilionové úvěrové podvody. O tom, že Rigo je nedůvěryhodný, se přitom už v době cesty do Ghany vědělo. Kromě bankovních podvodů byl zapleten i do skandálu s pornografickými stránkami dagmarhavlva.cz. Rigo nyní tvrdí, že poslanec Kraus byl jeho společníkem a že 15 milionů dolarů (tehdy téměř půl miliardy korun) slibil přinést do projektu právě on.

Kraus se od projektu i od Rigova obvinění nyní distancuje. Kromě Rigova a Krause byl v tříčlenné skupině, která se zajímala o továrnu v Ghaně, ještě rakouský podnikatel Alfred Augustin. Ten při nezdařené investici přišel o 90 tisíc dolarů, které půjčil Rigovi. Právě on dal loni v březnu podnět policii, aby se případem začala zabývat.

Podle Rigova z investice sešlo, protože Kraus nevnesl do projektu slíbené peníze. „Oddaloval to. Nakonec jsem se od něho dozvěděl, že to měly být peníze z úplatků z nějaké velké státní zakázky, která se stále odkládala,“ řekl Rigo. Kraus to popírá. Projekt včetně financování byl podle něho jen Rigovou věcí. Zároveň však potvrdil, že se v Ghaně podepsal pod smlouvu o investici. „Bylo to jen v pozici svědka. Já jsem se na obchodu nepodílel,“ říká Kraus.

Armáda utratí za transportéry 25 miliard

PRAHA (red) – Už v nejbližší době bude jasné, komu ministerstvo obrany přidělí nejdražší armádní zakázku v historii v hodnotě 25 miliard korun na nejmodernější transportéry. Náčelník generálního štábu Pavel Štefka ovšem zároveň upozornil, že jméno vítěze výběrového řízení na 200 transportérů bude pravděpodobně zveřejněno až po jeho únorovém schválení vládou.

Do finále soutěže se dostala rakouská firma Steyr patřící americkému koncernu General Dynamics s vozem Pandur a finská společnost Patria, která nabízí obrněnce AMV. Další pět výrobců ze soutěže vypadlo. Transportéry nahradí zastaralé

OT-64. Podle armádního zdroje je nabídka Steyru o téměř miliardu korun levnější než Patrie. Finská firma podle jiného zdroje zase nabízí komfortnější výbavu svých transportérů. „Obě firmy zatím splňují daná kritéria,“ prohlásil ministr obrany Karel Kühnl z Unie svobody.

Podle vyjádření člena Předsednictva Dělnické strany Petra Kotáby, lze považovat armádní zakázku za další důkaz mrhání finančními prostředky. Podle něj je nutné co nejefektivněji využívat všech možností k úsporám, například zrušení všech zahraničních armádních misí, a výměnu transportérů rozložit do několika let, aby nebyl dopad na státní rozpočet tak citelný.

Korupčník na ministerstvu u Škromacha

PRAHA (red) – V novoročním projevu vyhlásil premiér Paroubek nesmiřitelný boj korupci. Podle svých slov hodlá prý tyto jevy potírat nekompromisně. Slova jsou to sice hezká, ale začít by mohl u svých podřízených, konkrétně u ministra práce a sociálních věcí Zdeňka Škromacha. V jeho resortu totiž stále pracuje člověk, který je z korupčního jednání podezřelý. Ladislav Body z komise pro romskou problematiku pomáhal jednomu ze sdružení k dotaci, a potom si od předsedy tohoto sdružení vzal peníze. Přesto i nadále spolurozhoduje, kdo napříště ministerké dotace dostane.

Ladislav Body je bývalý cikánským poslancem zvoleným za komunisty. Dnes na ministerstvu práce a sociálních věcí pomáhá projektům, které podporují zaměstnávání cikánů. Komise, které Body předsedá, před čtyřmi lety udělila dotaci osmdesát tisíc korun sdružení Vzdělanost. Předseda sdružení Jiří Halberštát pak Ladislavu Body a Janu Moro z ministerské komise dal celkem dvacet osm tisíc korun. Oba o dotaci rozhodovali. Úředníci Body i Moro peníze nakonec vrátili, ale až poté, co policie začala stíhat předsedu sdružení. Ten také dostal podmíněný trest, ale ne za zkorumpování ministerských úředníků, ale za to, že nezákonnou provizi vyplatil z obdržené dotace. Sokolovský státní zástupce dospěl k zá-

věru, že úředníky, kteří peněžní dar vzali, není nutné stíhat, a to přesto, že okresní soud v rozsudku napsal: „Finanční prostředky poskytnuté Ladislavu Body a Janu Moro byly neoprávněnou odměnou za svou činnost při získání dotace.“ Rozsudek padl v roce 2002. Korupčník Ladislav Body tak v současné době paradoxně opět spolurozhoduje o dalších dotacích v řádu stovek tisíc korun. Jan Moro už na ministerstvu není.

Čeho se disidenti bojí?

Dvacítka bývalých disidentů v čele s exprezidentem Václavem Havlem požaduje, aby byl omezen přístup ke svazkům bývalé Státní bezpečnosti (StB). Dopis s tímto požadavkem byl odeslán ministrově vnitra Bublanovi a premiérově Paroubkovi s odůvodněním, že dnes se může kdokoliv dostat k citlivým informacím o osobách, které StB sledovala. Kromě Havla podepsali ještě dopis například Jiří Dienstbier, Jiřina Šiklová či historik Jan Křen.

Nabízí se otázka, čeho se vlastně disidenti bojí? Že snad vyloupe na povrch něco z jejich minulosti, něco o čem by lidé neměli vědět, aby jejich gloriola odvážného bojovníka proti komunismu nedostala vážnou trhlinu? Od protagonistů sametové revolu-

ne nepodobná situaci po 11. září 2001, kdy byla jakákoliv vysypaná mouka na chodníku považována za biologickou zbraň, slouží zejména farmaceutickým gigantům, kteří si jen mnou ruce nad tím, jak lidé masově kupují vakcíny proti chřipce. A je jedno, že na tu ptačí by vakcína vůbec nezabrala.

Dnešní svět je nebezpečný sám o sobě. Spíše než ptačí chřipky se lze obávat lidí samotných. Ztráty morálních hodnot, úcty k tradicím. A to je z dlouhodobého hlediska horší než jakýkoliv vražedný virus.

Vladimír Svoboda

V Evropské unii hrozí chudoba

V celé EU bylo chudobou v roce 2003 ohroženo asi 72 milionů lidí. Vyplývá to z nové studie statistického úřadu Eurostat...

Tak takhle začíná článek, který jsem si nedávno přečetl na internetu. Pozorný čtenář se z něj dozví, že nejsme na tom tak zle, a že naši sousedé i někteří členové v unii jsou na tom podstatně hůř.

Chyba lávky, realita života je mnohem dál než zmanipulovaná statistická čísla na společenskou objednávku EU. Takzvaný vývoj cen, jak nazývá ministr financí každé zdražení cehokoliv, posunuje desítky domácností čím dál blíže k hranici propasti chudoby. Stát tuto problematiku sice řeší zvyšováním sociálních dávek, ale to není řešení této patové situace.

Nezaměstnanost pomalým tempem stoupá a vytváření nových pracovních míst zůstává opět jedním z nesplněných předvolebních slibů sociální demokracie a jejich koaličních partnerů.

Není žádným tajemstvím, že spousta bohatých spoluobčanů si na úkor sociálně potřebných zvyšuje tučná konta sociálními dávkami a mají tu dzrost, že si pro ně jezdí ve vozidlech vyšší kategorie až k úřadu. Vláda sociálních demokratů si zvyšuje svou popularitu špidlovými, Grossovými a v neposlední řadě i Paroubkovými sociálními balíčky. Spousta lidí to zatím nedochází, ale již nastala do-

ce zní takový požadavek poněkud divně, ale při hlubším zamyšlení nemusí být až tak překvapivý. Každému je dnes víceméně jasné, že listopadové změny nebyly vyvolány stálým tlakem opozice, ale především ohotou komunistů uzavřít dohodu a předat moc výměnou za poklidné žití. Což se nakonec stalo. Nastupující nová elita se tak zkompromitovala hned v samém počátku, což dokazovalo i přátelství mezi disidentem Havlem a komunistickým aparátčíkem Čálfou.

Lze jen doufat, že snaha disidentů přijde vničit. Jen ať archiv státní bezpečnosti zůstanou otevřené a vydají svá svědectví. Bez ohledu o koho se jedná. Pravda přeci musí zvítězit, ne pane Havle?

ba, kdy se chudí lidé budou muset stěhovat do bytů nižší kategorie, nebudou si moci dovolit dnešní tzv. standard a budou žít na okraji naší společnosti. Rozestup sociálních kleští mezi chudými a bohatými se markantně zvětšuje. Situace je tak vážná, že pomalu zaniká i střední vrstva obyvatelstva, která je hybnou páteří ekonomiky všech vyspělých zemí.

Zaměstnavatelé a firmy zneužívají nedostatek pracovních sil v jednotlivých regionech a snižují mzdy za účelem rychlého zbohatnutí na neúnosná minima. V praxi to znamená, že za stejnou práci v Praze dostanete i třikrát více, než v jiném regionu.

Podobné problémy řeší také Slováci, ale i obyvatelé Irska a jižních států unie – Řecka, Itálie, Španělska a Portugalska, kde chudoba trápí přibližně pětinu občanů. V Turecku, které bude na svůj vstup do EU ještě řadu let čekat, je to dokonce čtvrtina populace. Naopak v Maďarsku, Slovinsku či skandinávských státech má extrémně podprůměrné příjmy jen deset až 12 procent obyvatel. Chudobu sice snižují sociální dávky a statistiky to jen potvrzují. Ale bez sociální politiky států by v chudobě žilo 40 procent občanů ČR i celé Evropské unie, v Polsku dokonce téměř 50 procent.

Nejvíce pomáhají sociální dávky snižovat chudobu v Dánsku, Švédsku, ČR a Finsku, naopak nejméně v Řecku, Španělsku a Itálii. Eurostat používá k výpočtu chudoby takzvaného mediánu, tedy platu, na který dosáhne přesně polovina populace. Za chudého potom statistici považují každého, který má méně než 60 procent této částky. Například v České republice tak chudobou statisticky trpí lidé s čistým měsíčním příjmem zhruba do 7000 Kč měsíčně. Průměrný plat vypočtený pomocí mediánu je nižší než běžná data o průměrných příjmech. Spočítejme si každý, jakých mzdových podmínek dosahujeme a zamysleme se nad tím, zda se chceme dále propadat do chudoby. Pokud již nechceme dále doplácet na politiku neschopných vládních sociální demokracie a jejich tzv. partnerů nebo ODS, je třeba s tím začít něco dělat a zapojit se aktivně do činnosti Dělnické strany. Jinak se můžeme dočkat takové chudoby, jaká je třeba na jihovýchodním Slovensku nebo Turecku.

Mgr. TOMÁŠ HORÁK

Boj o váhající poctivce

Moderátoři politických diskusí na třech českých televizních kanálech přesvědčují sami sebe a diváky, že celá veřejnost s napětím sleduje probíhající souboj mezi ČSSD a ODS, a je napjata, jak tento souboj v červnu příštího roku dopadne. Jenže tito moderátoři se mýlí, když předpokládají, že duel dvou nejsilnějších stran nějak hýbe společností. Velká část veřejnosti žije jiným bojem probíhající v televizi, novinách a na internetu. Ano, tušíte správně. Mám na mysli reality show, jejíž dva formáty vedou nesmířitelný boj o diváka, a tedy o peníze.

Nebudu se v následujících řádcích opakovat v kritických odsudcích těchto televizních bakchanálií, ale pokusím se zamyslet, proč lidé raději sledují Vyvoleného Bratra a věci veřejné jsou pro ně věci lhotejné. Zaslýchnete-li dnes mnohé hovory, jste překvapeni,

jak fundovaně analyticky hovoří mnozí lidé o probíhající reality show. S jakou erudiicí a přehledem zvažují klady a zápory jednotlivého formátu show a jeho účastníků. S jistou nadsázkou by se dalo říci, že národ se již nedělí na pravičáky a levičáky, ale na Vyvolené a Velké bratry.

Chce se mi povzdechnout, že kdyby lidé tak pozorně četli zločinnou Modrou šanci ODS, jako se nyní zaobírají otázkou, kdo další bude z vily vyrazen, tak by ODS rozhodně neměla v preferencích procent, kolik má nyní. Jenže je to jen vina lidí? Neříká a bylo by nespravedlivé svalovat všechno na ně. Valnou část viny na tom má stávající politický systém, jenž svým záklusním politikářem, kramářem s poslaneckými hlasy a kavárenským žvaněním znechucuje stále větší část obyvatelstva. Ono je to vlastně pro parlamentní politiky velice výhodné, protože jestli se národ více zajímá o to, zda vypadne Vladko nebo Sylva, a nezajímají ho přijímané návrhy zákonů, tak si někteří parlamentní darmlapové mohou dělat co chtějí.

Já sám se pokouším mnohé odradit od sledování těchto show a obrátit jejich pozornost k věcem týkajících se jejich budoucnosti, ale často marně. Odpovídky je mávnutí rukou a je po mě „agitaci“. V tu chvíli si říkám, zda má naše snažení smysl, chtějí vlastně ti remcající lidé něco změnit, nebo jim vyhovuje toto bučkové vegetování?

Mnohdy si člověk připadá jako exot, jako plavec proti proudu. I toto chvilkové zaváhání v našem boji má svůj smysl, právě v těchto chvílích si uvědomíte, že nesmíte přestat, protože vy proti tomu proudu neplavete sami, plave s vámi možná menší skupinka plavců, ale plavců o to odvažnějších a odhodlanějších překonat protiproud a vlny. Jsme přesvědčeni, že podobně tak jako my, smýšlí o hodně více lidí. Zatím stojí nerozhodně u břehu a zvažují, jestli mají skočit do řeky a spolu s námi podstoupit boj o duši národa. Mnohé strhl náš boj proti osudu k tomu, aby se přidali k naší plavbě.

Pevně věřím, že svou plavbu úspěšně dokončíme, nejenom kvůli budoucnosti této země a národa, ale také kvůli svědomí, že jsme nestáli opodál, ale bojovali. Jedině svým příkladem a nasazením probereme z letargie sice znechucené a váhající, ale zato poctivé členy našeho národa.

JIRÍ ŠTĚPÁNEK

Zaseli vítr – sklízejí bouři

Zatímco u nás jsme od roku 1968 žili pod botou sovětského okupanta, na západ od našich hranic – kam mnozí z nás závistivě pošilhávali – vládnul zednářský liberalismus se vším všudy; lidem, které ovládal, sliboval šťastnou budoucnost v multikulturní evropské společnosti, rovnost všech ras a blahobyt pro každého. Současně s ekonomickou konjunkturou začalo doslova masivní stěhování národů vesměs z Afriky, z arabských zemí a z Asie do poklidné, ospalé Evropy s ještě jasným křesťanským kulturním koloritem. Nejvíce se s černochoy a Araby zaplnili země tak říkajíc domovské, tj. Anglie, Francie, Holandsko, Německo apod., tj. země, které v minulosti měly svoje kolonie. Vlády liberální demokracie pro tyto barevné cizince, kteří se ještě včera bosí proháněli po buši a dneska by měli každý den pracovat v továrně u běžícího pásu od „nevidím do nevidím“, stavěly panelové sídliště s perfektními občanskými službami a vybavením; nezaměstnaní, a těch byla a je naprostá většina – také a hlavně proto, že nechtějí pracovat – dostávali a dostávají na české poměry na jeden kalendářní měsíc nesmírně málo peněz. Barevní si niče neváží, čím víc se jim dává zadarmo, čím více na ně majoritní společnost dělá, tím více na bílých požadují. Proč je sem k nám zednáři do Evropy vůbec natahali?

Důvodů je několik. Především je to špatná demografická křivka: Evropané vymírají, liberálové a pseudohumanisté se prostě domnívají, že těmito lidmi nahradí úbytek bílých Evropanů – kus jako kus; potom to byla ekonomická konjunktura, jež vyžadovala nové pra-

covní síly na práce, které už „zmlsaní“ bílí nechtějí dělat; v neposlední řadě úmysl „naředit“ bílou rasu. Vždyť kam směřuje vychvalování multikulturní společnosti, jejímž ekvivalentem je heslo: proletáři všech zemí, spojte se? Společným jmenovatelem všech těchto příčin je jedna základní, a tou je odvrhnutí Boha a postupná likvidace evropské křesťanské civilizace; na západě se to provádělo jinými metodami, na východě Evropy také jinými – výsledek je ale stejný.

A tak pomalu, jak přicházeli po tisících barevní cizinci do západní Evropy, bílí Evropané ztráceli víru v Boha, křesťanství se stalo popelkou, masy Evropanů zachvátila horečka z konzumu a tělových požitků, převládá všude duchovní otupělost, mravnost upadá ve všech oblastech života společnosti a s ní i kvalita života; v nenávratno se vytratil pořádek, klid a zvyky bílých Evropanů.

Tohle všechno jsme ovšem my, otroci bolševického režimu, živořící za dráty „železné opony“, neviděli. Poté, co se sionisticko-zednářské kruhy dohodly s bolševiky na zrušení „železné opony“, nám, otrokům spadnuvší okovy z rukou, ukázala se pravda o „svobodném západu“ v plné nahotě. Najednou jsme viděli, že není všechno zlaté, co se třpytí; překvalifikovali jsme si každý u sebe termín svoboda. Lidé u nás se zdravým rozumem a správným citěním počítali jenom čas, kdy na západě Evropy propuknou rasové nepokoje. Předehrou velkým bojům v celé Evropě byla balkánská válka, která měla jasný rasový a náboženský podtext. Kdo tvrdí opak – lže.

V těchto dnech je tomu rok, co muslimské bojůvky v Holandsku zavraždily režiséra van Gogha; vznikla

z toho vlna násilností, Holanďané si nakonec udělali pořádek a ukázali, kdo je pánem ve své zemi.

Podobných nepokojů jsme v současnosti svědky ve Francii. Podle zpráv České televize žije ve Francii 5 milionů muslimů, kteří jsou naprosto „nepřizpůsobiví“; denně zapálí 20-40 aut; pařížská předměstí jsou v plamenech, rabují se obchody, střílí se po ulicích, vypadá to tam jakoby zuřila občanská válka. Tak tohle přesně je ovoce multikulturní společnosti a režimu liberální demokracie...!

Hlasné trouby zednářstva, zejména televize, křičí do světa, že nespokojenost tzv. přistěhovačů má příčinu v jejich nezaměstnanosti, tím že žijí v ghettu, že jim majoritní společnost musí neustále pomáhat a vytvářet podmínky a prostor pro jejich začlenění do civilizace života, a cosí kamsí. Jak dobře tato slova známe! Předhazují se nám neustále v souvislosti s u nás žijící cikánskou minoritou; všichni dobře víme, jaká je pravá skutečnost.

Pravou podstatu konfliktu zednáři a liberálové otevřeně nepojmují: že totiž, konkrétně ve Francii, jde o rasovou a náboženskou nenávisť k bílým Francouzům! Cílem černých cizinců je nadvláda nad námi, bílými Evropany! Dokud jim mít nebudou, nebude v Evropě klid! Situace v západní Evropě spěje k vytvoření jakéhosi apartheidu pro bílé, na způsob současné Jižní Afriky či bývalé Rhodesie. Uvědomují si tohle vedoucí představitelé evropských zemí?

Je jediná cesta, páni zednáři, jak se z téhle vámi zadělané šlamastiky dostat ven: udělejte to jako vaši političtí šlamastoci – soudruzi – ve východní Evropě. Předějte vládu těm politickým silám a stranám, u kterých je záruka, že svou rozhodností, tvrdostí a přímočarostí vyčistí Evropu od balastu multikultury, liberalismu a nemístné pseudohumanity.

LADISLAV MALÝ

Potřebujeme Evropský parlament?

Lidé v Evropské unii, tedy přinejmenším ve Francii a Nizozemí, odmítli loni tzv. evropskou ústavu. Co to znamená v praxi? Tento dokument nemůže vejít v platnost a v platnosti tedy zůstávají současné smlouvy zakládající instituce Evropské unie. Evropská unie funguje o pětadvaceti členech od května 2004 bez evropské ústavy. Jako nezbytná smlouva pro rozšíření EU byla tlačená před lety i smlouva z Nice. Ti, kdo se domnívají, že EU stejně tak potřebuje ústavu místo stávajících smluv, by si měli uvědomit, že chtějí-li přejít dalším ponižujícím NE nesmyslné bruselské vizi jakýchsi Spojených států Evropských, musejí si uvědomit, jak by měla nová Evropa postavená na bázi spolupráce vypadat.

„Sociální inženýři“, kteří stvořili „vysněnou evropskou ústavu“, by se měli poučit, že smlouva je něco, co musí být výhodné pro všechny strany, tedy pro všech 25 členských zemí, pro velké i malé, pro tržně orientované i pro ty socialističtější. Hlavně ale musí být přijatelná pro většinu voličů v každé členské zemi, a ne jen pro politické elity, které jsou právě u moci a které mohou být vyměněny v dalších volbách. Uvědomíme-li si tyto základní předpoklady, pak bychom se měli zamyslet nad tím, proč Francouzi a Nizozemci evropskou ústavu odmítli. Mnozí politici oddaní myšlence stále těsnější evropské integrace tvrdí, že voliči nehlasovali ani tak o ústavě samé, jako o jiných domácích či zahraničních otázkách. Například francouzští a holandské voliči mohli projevit oprávněné obavy z možného členství Turecka v EU navzdory skutečnosti, že vstup Turecka by podléhal souhlasu všech členských zemí, a to s euroústavou i bez ní. Je ovšem velký rozdíl mít Turecko v EU na základě hlasovacích pravidel dle smlouvy Nice, nebo na základě hlasování podle velikosti populace dle euroústavy. Každý Holanďan, který

má obavu ze členství Turecka v EU, hlasoval tedy velmi racionálně proti evropské ústavě, pokud se chtěl vyvarovat nebezpečí, že by musel podléhat směrnicím a nařízením určovaným Radou, kde by turecký ministr měl pětkrát větší hlas než holandský ministr!

On by to nebyl zas až takový problém, kdyby Rada ministrů neměla tak velké pravomoci. Proč by ale mělo být Turkům například umožněno spolurozhodovat řecké o tom, jaký typ záchodu se smí vyrábět a instalovat v Evropě od Istanbulu po Amsterdam? Někdy se tvrdí, že Francouzi odmítli euroústavu z úplně jiných důvodů, než jaké citují zastánci volného trhu v jiných zemích. Podle Francouzů je ústava ultraliberální, zatímco pro ekonomické liberály je příliš socialistická. Ten rozpor je ale jen zdánlivý! V principu oba tábory odmítají evropskou ústavu ze stejného důvodu. Ani socialisté ve Francii ani liberál v Čechách si nepřeje, aby jiné národy měly pravomoc rozhodovat o hospodářské politice uplatňované na jeho domácím území. Nač nutit Francouze privatizovat národní plynárenství? Proč nedovolit Čechům pracovat tolik hodin týdně, kolik chtějí?

Zachovejme konkurenci mezi politikami jednotlivých národních států, která bývala po staletí hynoucí silou pokroku a prosperity v Evropě. Nedávejme bruselským úředníkům pravomoc určovat směry hospodářské politiky členských zemí, jak to navrhovala odmítnutá ústava. Měli bychom zrušit penězvod mezi členskými zeměmi. Provoz evropských institucí by se dal snadno zaplatit z cel a národní příspěvky by se mohly odbourat, stejně jako neefektivní evropské zemědělské a regionální dotace. Pak by byl konec půtkám o to, jestli se má do EU přispívat 1,06 nebo 0,07 procenta HDP, nebo jestli má mít nějaká země výjimku či ne. Země, která si bude chtít opravit silnici, to bude moci udělat ze svých zdrojů, a nebude muset nejprve posílat do Bruselu příspěvek, aby pak musela psát projekty a žádosti, aby dostala své peníze zpět. Ani chudší země EU nepotřebují dotace, aby dohnaly ty bohatší. Co potřebují, je volný obchod. Ani Francie

by neměla lpět na zemědělských dotacích. I Francouzi by na tom byli lépe, kdyby do EU žádné peníze neposílali a žádné dotace nedostávali, stejně jako větší na ostatních zemí. Potom dovolme Francouzům dotovat své zemědělce za hezky posekané louky, pokud to budou francouzští daňoví poplatníci ochotni platit.

Jakmile zrušíme neefektivní systém přerozdělování peněz, budeme moci zrušit i celou řadu evropských institucí, včetně Evropského parlamentu, který byl stvořen na základě předpokladu, že se EU jednou stane z unie států unii občanů. Ruku na srdce – o čem bychom ale chtěli, aby se rozhodovalo většinou evropských občanů, místo většinami v našich národních parlamentech nebo konsensem států? Chceme jako občané svého státu, abychom mohli být na evropské úrovni přehlasováni řecké nebo ve věci pravidel vyplácejících evropských fondů? Nebo ve věci daňových sazeb? V pracovním právu? Ve otázkách imigrace či ve vojenských otázkách? Nebo o tom, jak velký smí být deficit našeho rozpočtu? Většina z nás se nepovažuje za evropské občany, kteří berou za své, že by o nich mohla rozhodovat většina ostatních Evropanů nebo jejich zástupců v Evropském parlamentu, a nehledí přitom na národní příslušnost vítězů a přehlasovaných. Evropský parlament jednoduše nemá mandát za nás rozhodovat, protože jsme jej nezvolili jako občané EU, ale jako občané jednotlivých států. Koneckonců na to, abychom mohli v míru obchodovat a cestovat mezi Dublínem a Prahou, nepotřebujeme ani Evropský parlament, ani Finanční rámec, ani Komisaře pro zaměstnanost, ani Lisabonskou agendu.

Projekt EU založený na evropském občanství, na většinovém hlasování v evropských institucích a na předávání stále dalších pravomocí do Bruselu na úkor národních parlamentů selhal. Nepokoušejme se oživovat odmítnutou evropskou ústavu. Položme si otázku, jestli vůbec potřebujeme nějakou novou smlouvu. Jsem přesvědčen, že pokud má mít unie nějakou novou smlouvu, musí se jednat o dokument přijatelný pro všechny, o smlouvu, která ustaví ty evropské instituce, které jsou užitečné pro všechny, a která zruší instituce, které slouží jen některým zemím nebo pouze bruselskému establishmentu.

Ing. VÁCLAV PROKÚPEK
(autor je bývalý šéfredaktor deníku Špígl)

Glosy

Vyvalstňování, nebo zlodějna?

V posledních dnech se často setkáváme s pojmem, který už známe povětšinou z minulého režimu. Slovo vyvalstňování je nyní používáno v souvislosti s výstavbou průmyslové zóny v Nošovicích, jež by měla být nabídnuta jihokorejské automobilce Hyundai. Stát se prostě rozhodl, že pro Hyundai zajistí pozemky stůj co stůj, byť ještě není vůbec jasné, zda u nás Jihokorejci nakonec budou stavět. Je logické, že ne všichni vlastníci půdy chtěli na podmínky stanovené Moravskoslezským krajem přistoupit. Zřejmě proto, že stále ještě pro mnoho lidí znamená rodinný majetek více, než vidina nabízených peněz. A jelikož to vypadalo, že dohoda nebude, pohrozil premiér Paroubek vyvalstňováním problematických pozemků. Však již také návrh tohoto zákona leží v Poslanecké sněmovně. Vláda si ale oddechla, zbývající vlastníci s prodejem souhlasili. Psychické vyčerpání, nátlak a anonymy vyhrážující zabitím vykonaly své.

Je celkem pochopitelné, když dochází k vyvalstňování půdy ve veřejném zájmu. Například výstavba dálnice D5, konkrétně obchvat Plzně, blokovali dlouhá léta ekologičtí fanatici, kterým zřejmě nevdala zamořená Plzeň plná kamionů. Tak dlouho podávali odvolání a protesty, že to již bylo neúnosné. Tehdy měl stát různé zasáhnout a půdu vyvalstnit. Samozřejmě za odpovídající finanční náhradu.

V případě firmy Hyundai mi něco smrdí. Stát zde zajišťuje pozemky nikoliv pro sebe, ale pro zahraniční společnost, tedy pro soukromý subjekt. Děje se tak v rámci investičního pobídky, které iniciovala Zemanova vláda. Tyto pobídky jsou však velice kontraproduktivní. Sice na krátký čas přinesou nová pracovní místa, ale za jakou cenu. Daňové prázdny, levná pracovní síla – to jsou příčiny, proč má zahraniční kapitál zájem. A pokud výhody končí, sbalí fídlátka a přesune se dál na východ. Je proto smutné, když jsou naši občané terčem vydírání jen proto, že zahraniční firma zvažuje možnost zde investovat. To už potom hranici se zlodějnou. **Tomáš Vandas**

Bytoví paraziti

Velmi důmyslný způsob, jak „vydojit“ peníze ze státního rozpočtu, vynalezly bohaté cikánské rodinné klany v Ústí nad Labem. Cikáni totiž začali zkupovat levné domy, do kterých poté stěhují sociálně slabé nájemníky a těm stanovují nepřiměřeně vysoké nájemné. Vzhledem k tomu, že nájemníci samozřejmě na takto vysoké činže nemají peníze, pomáhá jim s jejich placením sociálka, a to až do výše 100 procent! Do kapes nenasytných cikánských zbohatlíků se tak sypou miliony, které zacvakáme prostřednictvím státní pokladny my všichni.

Ačkoli na tyto nekalé praktiky vedoucí představitelé města poukazují, pravděpodobně si vůbec neuvědomují, že oni sami jsou hlavní příčinou těchto problémů. Způsobili je svým neuváženým prodejem domů do těchto špinavých rukou. Nyní již je však pozdě plakat nad rozlitym mlékem. Město mělo předem důkladně zvážit veškeré následky svého jednání. Doufáme, že je to pro ně alespoň důkladné poučení pro příště.

Co vlastně vede představitel měst a obcí k prodeji obecního majetku za každou cenu, a navíc do rukou takovýchto šejdířů? Proč si předmět neověřují, co jsou vlastně budoucí majitelé městských bytů zač? Kdo ví? Vždyť alespoň někteří z nich rozhodně nejsou pro představitel měst a obcí neznámí, a je veřejným tajemstvím, že své bohatství nenabýli úplně legálním způsobem.

V každém případě však tato další otázka „výčurnosti“ cikánských podnikavců ukazuje, komu města a obce nemají za žádnou cenu svůj majetek prodávat, jestliže nechtějí, aby se to dobralo takového konce. Je to také podnět pro naše zákonodárce, kterým ukazuje, že je čas na změnu zákona o hmotné nouzi. Záchraná sociální síť musí totiž sloužit pouze těm opravdu potřebným, a my v zájmu nás všech nesmíme dopustit, aby na ní mohl kdokoli takovýmto způsobem parazitovat!

Petr Kotáb

ANO trestu smrti!

Nedávná vražda pracovníka televize Nova Michala Velíška vyvolala již poněkolkiláté diskuse o obnově trestu smrti. K hlasům požadující znovuzavedení nejvyššího trestu se přidala i vdova Iva Velíšková. Ve svém vyjádření uvedla, že jí připadá tristní, aby ze svých daní platila vrahovi Lubinovi nocleh, teplou stravu, společenské a sportovní vyžití a další komfort, který česká vězení nabízí. Její postoj je pochopitelný. Zajímalo by mě ale, zda tento názor zastávala i v době, kdy pracovala jako redaktorka televize Nova.

Proč musí vždy řešení závažných problémů, mezi které bezpochyby kriminalita patří, rozvířit až nové neštěstí? Vždyť kolik nevinných lidí, malých dětí či bezbranných starců padlo v posledních letech za obětí zrudlů v lidském kabátě. Jak se asi mohou cítit blízcí příbuzní a pozůstalí po obětech, když vrahové dostanou často smíšené tresty s možností předčasného propuštění za „dobré chování“? Asi to musí být bezmoc, kterou si lze jen těžko představit.

Říkám ANO trestu smrti. Jsem přesvědčen, že v dnešní době technických vymožeností a zejména stoprocentní analýzy DNA je argument odpůrců absolutního trestu v podobě obavy z justičních omylů lichý. Trest smrti je nutné obnovit. Už z důvodu preventivních a zastrašujících. Bez ohledu na mezinárodní závazky České republiky, bez ohledu na Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv a svobod. Ale s ohledem na bezpečnost českých občanů!

Tomáš Vandas

Domácí politika

1. Vymahatelnost práva a nekompromisní postup vůči kriminalitě a korupci (včetně obnovy trestu smrti za závažné hrdelní zločiny).
2. Radikální snížení daňové zátěže českým podnikatelům a živnostníkům. Podpora domácí produkce – vládní a státní zakázky přednostně realizovat z domácích zdrojů.
3. Podpora rodiny a populačního růstu.
4. Racionální a adresné nakládání se státními prostředky s cílem vytvoření sociálně solidární společnosti, zamezení zneužívání sociálních dávek a využití uspořené financí ke zkvalitnění vzdělání a lékařské péče.
5. Podpora tradičních mravních hodnot vycházejících z křesťanské civilizace jako základu obnovy práva a spravedlnosti.

Programové priority PaS pro parlamentní volby 2006

6. Podpora české jazykové a kulturní svobody (mj. zavedení jazykového zákona).
7. Radikální omezení imigrace (zavedení tzv. selektivní imigrace a nastolením přísných podmínek pro přistěhovalectví).
8. Eliminace ideologií ohrožujících stabilitu státu a zpochybných přirozené zákony společnosti. Odmítnutí destruktivních právních norem, které z těchto ideologií vycházejí (např. zákon o registrovaném partnerství homosexuálů, euthanasie apod.)

Zahraněční politika

1. Radikální odmítnutí vize EU jako evropského superstátu (včetně odmítnutí nedávného návrhu tzv. euroústavy). Spolupráce mezi národními státy na úrovni rovného s rovným bez omezování direktivami.
2. Odpor proti současným globalizačním trendům, které ohrožují kulturní svébytnost států. Omezení vlivu multikulturalismu a nadnárodních institucí na politiku země.
3. Posílení vzájemné spolupráce středoevropských zemí, koordinace postupu se Slovenskem a Polskem při obhajobě národních zájmů.

Bc. Petr Valeš – PaS
František Červenka – Národní sjednocení
Tomáš Vandas – Dělnická strana

Mládež DS

Mládež dělnické strany (MDS) je alternativou členství v Dělnické straně pro mladé zájemce (minimálně patnáctileté), kterým ještě nebylo 18 let. Způsob přihlašování je obdobný, pouze s tím rozdílem, že zájemce bude zapísán do evidence žadatelů o členství, nicméně obdrží předběžnou stranickou legitimaci. Povinnosti vyplývající ze stanov DS začnou platit až po nabytí plnoletosti, včetně placení členských příspěvků.

Chceš se stát členem Dělnické strany, ale ještě Ti nebylo 18 let? Vyplň přihlášku (k vystřížení na této stránce), a s přiloženou průkazovou fotografií zašli na adresu: Dělnická strana, P.O.BOX 3, 161 01 Praha 6. Sekretariát Ti okamžitě vystaví a zašle předběžnou členskou legitimaci a tím se stáváš kandidátem na členství v DS. Po nabytí plnoletosti neprodleně informuješ sekretariát DS, který Ti po zaplacení vstupního členského příspěvku vystaví členskou legitimaci DS.

MOUDRÁ SLOVA

Ut desint vires, tamen est laudanda voluntas (Ovidius).

Třebaže nestačí síly, přec snahu je potřeba chválit.

Manifest Právo a Spravedlnost

– ANO tradiční rodině, NE korupci a kriminalitě

Po pádu komunistického režimu v listopadu 1989 občané právem očekávali návrat svobody, právního řádu a spravedlnosti do naší země. Většina těchto nadějí byla bohužel brzy zklamána. Náš stát byl opět zavlčen do nových politických závislostí, ekonomika se ocitla v rukou pochybných nadnárodních korporací, komunistické zločiny nebyly potrestány, státní správa je hluboce infikována korupcí a vlivem zločineckých mafií a nad občanskými svobodami se stahují mraky v podobě všudypřítomné kontroly ze strany „evropských“ i „globálních“ institucí šířících ideologii tzv. politické korektnosti a multikulturalismu.

Příčina tohoto negativního vývoje je prostá. Hlavní politické síly v České republice podléhají dlouhodobému vlivu zahraničních mocenských skupin a oprávněné zájmy vlastního národa buď prosazují velmi vlažně, nebo jdou dokonce proti nim. Nezávislé působící subjekty a osobnosti, kritizující tento neblahý stav a hájící myšlenky národní suverenity, zdravé ekonomiky a tradiční morálky, jsou vládnoucím establishmentem programově skandalizovány a vytlačovány na okraj politického dění, takže jejich hlas k občanům téměř nepronikne.

Tuto situaci chce radikálně změnit nové politické hnutí Právo a spravedlnost (PaS), které reflektuje vzrůstající celoevropský odpor proti ideologii

multikulturalismu i socializujícím strukturám současné EU. Fakt, že stejnojmenné politické hnutí před nedávnem zvítězilo v parlamentních volbách v sousedním Polsku, hodnotí české PaS jako jasné znamení nastupujících změn.

PaS chce oslovit všechny občany, kterým není lhostejný osud naší země a vyzvat je k podpoře v blížících se volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR v roce 2006, aby konečně došlo k narušení bloku stávajících parlamentních stran či jejich staronových havlistických odnoží a na naší zatuchlou politickou scénu mohl zavaneť skutečně čerstvý vítr.

PaS přitom stojí na dvou základních pilířích: Prvým je národní myšlenka, tj. obhajoba české státní suverenity, domácího hospodářství i jazykové a kulturní svébytnosti. Druhým je myšlenka sociální solidarity, tj. snaha o zajištění důstojných životních podmínek pro všechny poctivé a pracovitě občany v naší vlasti. Proti multikulturalismu staví PaS upřímné vlastenectví, proti třídní nenávisti komunistů a sociální lhostejnosti bankéřů skutečnou sociální solidaritu. Kandidátky PaS v parlamentních volbách proto logicky podpoří svou účastí zástupci národoveckých a solidaristických sil (Národní sjednocení, Dělnická strana), ale i občanská sdružení a nezávislé osobnosti podporující zaměření a volební program PaS.

Jednotně do voleb, za úspěchem!

Nadcházející parlamentní volby ukáží, jestli se český politický systém zakonzervuje na dvě hlavní politické strany a dva politické subjekty doplňující. Právě tato varianta by byla do budoucna pro republiku špatná, protože by došlo k vzájemnému mocenskému propojování parlamentních stran, byť by si jejich představitelé ve sdělovacích prostředcích nemožili přijít na jméno a prezentovali by hlasitě svoje vzájemné odlišnosti. Volič – občan by klesl jednou za čtyři roky na pouhého potvrzovatele jejich parlamentních prebend, protože by bylo úplně jedno koho by volil.

Česká politika potřebuje obměnit, nasát do sebe jiné politické strany, které se svými lidmi rozbíjejí stojaté, korupci zapáchající vody českého Parlamentu. K tomu nelehkému úkolu je zapotřebí zkoncentrovaná síla nadšených a odhodlaných lidí. Proto je jen dobře, že se spojilo několik subjektů dohromady a jdou pod jednu kandidátku do volebního boje. V minulosti se vlastenecká pravice pokoušela již několikrát o spojení a jednotnou kandidátku, ale vždy to ztroskotalo na zbytečné sebestřednosti jednotlivých subjektů.

Nyní se blýská na lepší časy. Dohoda tří politických subjektů – PaS, DS a NSJ – o volební spolupráci povede jistě k cíli a je chvályhodné a do budoucna nadějně, že tyto subjekty podobného zaměření našly společnou řeč, táhnou za jeden pro-

vaz a neutápí svoje nadšení v malicherných dohadách o tzv. lídrovi, či se nehadrkují o páté, šesté místo kandidátky pro „svého“ člověka.

Myslím si, že si všichni vedoucí představitelé PaS, NSJ, DS a s nimi jejich členové a příznivci uvědomili, o co se hraje. Že jedině jednota a spolupráce stran, jež vyznávají vlastenectví, tradiční hodnoty křesťanské Evropy, jsou lidové a sociální, povede ke změně politického systému, kdy občan této země konečně pozná, že politika není pouze výnosný podnik na jeho úkor, ale že také dovede řádně sloužit každému poctivému Čechovi.

Ing. Jaroslav Šíma

Volební konto

Bankovní účet Dělnické strany je veden u GE Capital Bank. Číslo účtu:

170 130 852 / 0600

Členské a sponzorské finanční příspěvky můžete zasílat složenkou typu C na adresu Dělnické strany: PO BOX 3, 161 01 Praha 6.

Děkujeme Vám za jakoukoliv finanční pomoc.

Názory čtenářů

Vyházet zkorumpované!

Už je nejvyšší čas přestat volit většinu polistopadových politiků, kteří mají na svědomí současný stav tohoto státu, kde v rámci tzv. demokracie vznikl mafiánský kapitalismus, kde došlo a neustále dochází ke korupci, rozkrádání, rozprodávání a v neposlední řadě k vysokému zadlužení. Kde tito politici a různé zájmové skupiny udělali z tohoto státu levnou dílnu Evropy a v některých případech až smetiště. Dnes už většinou cizí kapitál s pomocí domácích kolaborantů dělá z obyčejných lidí hlupáky, poskoxy za mizerné mzdy. Kde pod hlavičkou demokracie bují brutální vraždy, sebevraždy, prodej drog, prostituce, korupce, nezaměstnanost a strach občanů, aby nepřišli o práci.

V listopadu 1989 jsme zavrhlí komunistický režim. Položme si ale otázku. Nenapáchaly se další zločiny polistopadovou politickou reprezentací? Vstoupili jsme do Evropské unie na základě referenda, k němuž se dostavila jen polovina občanů, ale i tak vláda hlásala, že 80 procent občanů tohoto státu je pro unii. Když už tedy jsme členy EU, trváme na tom, aby naše mzdy a důchody byly alespoň na výši 50% mezd a důchodů západních států.

Jelikož se blíží parlamentní volby, vyzývá Dělnická strana všechny občany, kterým není osud tohoto národa lhostejný, abychom se spojili a společně potrestali všechny polistopadové zločiny vládnoucích stran. Je nanejvýš nutné, aby se konečně hájily zájmy těch, kdo tvoří ekonomiku tohoto státu – obyčejní pracující lidé. Pokud nebudou zástupci Dělnické strany součástí Parlamentu, nebude mít pracující člověk řádného zastání nikde.

Jděte k volbám a volte sami sebe! Nemůžete počítat s tím, že vaše zájmy budou hájit ti, kterým jde jen o osobní prospěch. Jestli má dojít ke změně na politické scéně, musí dojít k výměně v poslaneckých lavicích, kde zkorumpovaní budou nahrazeni upřímnými a poctivými.

BOHUMIL ŠULĚŘ, Kroměříž

Nezapomínejme na komunální volby!

Vážená redakce! Činnost Dělnické strany sleduji od samého počátku její existence a v každých volbách, kdy tato strana kandidovala, jsem jí dala svůj hlas. Nejinak tomu bude i v červnových volbách. Plně souhlasím s tím, aby se jich Dělnická strana zúčastnila, protože to pro ni bude pravá zkouška toho, jak se v mysli občanů státu zabydlela strana, kladoucí si za cíl ochranu práv všech zaměstnanců, která vždy stojí v první řadě mezi obránci národní svébytnosti a která svůj národní a sociální program prosazuje bez ohledu na nepřázeň a nezájem sdělovacích prostředků.

Po parlamentních volbách budou následovat volby komunální a to jsou volby stejně důležité, v mnohých ohledech se složení radnic více dotýká občanů než složení parlamentu. S rozhodnutím místní samosprávy se setkáváme denně a na každém kroku, proto je důležité mít na radnicích a obecních úřadech své lidi. Všichni víme ze svého bydliště, že se často na radnici děje cosi nečestného, že se šušká o podivných výběrových řízeních, že se plýtvá s obecními penězi, nebo za rozhodnutími nestojí zájem obyvatel, ale zájem různých skupin.

Proto si myslím, že příprava na parlamentní volby by měla být zároveň přípravou na komunální volby. Je jasné, že při předvolební kampani se bude mluvit nejenom o otázkách tzv. velké politiky, ale přijde řeč i na místní problémy s nezaměstnaností, dopravní dostupností či kriminalitou. Solidní výsledek v červnu pomůže ke zvolení nových zastupitelů za Dělnickou stranu v listopadu. Držím vám palce!

JANA KLOUČKOVÁ, Klatovy

Proč mám platit za léky?

Celý život jsem si platil zdravotní pojištění prostřednictvím svého zaměstnavatele. Myslím, že za ta léta jsem do zdravotnictví přispěl nemalou částkou a vzhledem k tomu, že mi zdraví doposud slouží, ani jsem kromě těch několika prášků na chřipku apod. moc peněz nestál. Proto mě docela rozčilují zprávy a informace, že se bude platit za recepty, za návštěvu u lékaře, za operace, snad i jídlo v nemocnicích a další a další položky.

Považuji to za nehoráznost. Když už teď budu asi potřebovat doktora častěji, budu vlastně za tyto služby platit znovu. Zaplatím tedy dvakrát a to mi nepříjde zrovna poctivé. Je to jako v té pohádce, kdy královna přišla nepřehledná, oblečená neoblečená, učesaná neučesaná. České zdravotnictví je neplacené placené. Určitě by stálo za zamyšlení vymyslet systém, ve kterém by měli lidé jasný přehled o tom, kolik peněz za svůj život do zdravotnictví odvedli, buď jako zaměstnanci nebo jako podnikatelé. Je asi důležité, aby princip sociální solidarity fungoval i nadále, protože někdo je holt zdravější a jiný ne, ale bylo by to rozhodně zajímavé. Pořád si myslím, že je ve zdravotnictví peněz dost, ale šleďáctvím, buď záměrným nebo ne, se s nimi nehorázně plýtvá. Tak proč mám znovu platit? To postrádá logiku.

KAREL NYKODÝM, Rakovník

PŘIHLÁŠKA DO DĚLNICKÉ STRANY

Příjmení:

Jméno:

Datum narození: Rodné číslo:

Adresa bydliště (včetně PSČ):

..... Telefon (e-mail):

Povolání (příp. škola):

„Přihlašuji se za člena Dělnické strany.

Slibuji, že budu dbát o dobré jméno strany a získávat její podporu u veřejnosti.“

Datum: Podpis:

Adresa: Dělnická strana, PO BOX 3, 161 01 Praha 6.

Příloha: průkazová fotografie (maximálně 1 rok stará).